

Arrest

nr. 97 705 van 22 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SCHIJNS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran. U bent in het bezit van de Iraanse nationaliteit. In 1384 (Iraanse kalender, 2005-2006 in de Westerse kalender) werd u geschorst van de universiteit omdat u enkele spottende opmerkingen over Khamenei had gemaakt. In 1388 (2009-2010) werd u ontslagen op uw werk omdat u, nadat u had deelgenomen aan een demonstratie naar aanleiding van de presidentsverkiezingen, opgepakt was door Ettelaat. Eind 1389 (2010-2011) leerde u via uw werk L. N. (...) en haar moeder M. H. (...) kennen. Zij waren bekeerd tot het christendom. Ze begonnen vrienden te worden en u begon het christendom te bestuderen. In de

vierde maand van 1390 (2011-2012) bekeerde u zich tot het christendom. U begon de protestantse huiskerk te bezoeken waar L. (...) en haar moeder lid van waren. Deze werd geleid door H. H. (...). U probeerde ook enkele vrienden te bekeren. Eén van hen, D. (...), heeft zich ook bekeerd. Op 26/1/1391 (14 april 2012) viel Ettelaat binnen in het huis van H.(...), van L. (...) en van u. Uw laptop en andere documenten die naar uw bekering verwezen werden in beslag genomen. Uw vader werd meegenomen voor ondervraging. U was op het moment van de inval bij D. (...) thuis. Uw zus bracht u op de hoogte. U vluchtte meteen naar een vriendin van uw moeder, P. (...), ten Zuiden van Teheran. U kwam te weten dat L. (...) en H. (...) gearresteerd waren. Uw oom, die bij de Sepa (Iraanse Revolutionaire Garde) werkt, zou u vogelvrij verklaard hebben toen hij erachter kwam dat u bekeerd was. U vluchtte uit Iran op 11/2/1391 (30 april 2012) met een vrachtwagen naar Turkije. In Turkije nam u met een vals Hongaars paspoort het vliegtuig naar Brussel. U diende een asielaanvraag in op 11 juni 2012. In België verbleef u eerst in een opvangcentrum in Helchteren. Daar bezocht u drie maal per week een katholieke kerk. Toen u werd overgeplaatst naar Lanaken bezocht u eerst geen kerk. In oktober 2012 kwam u in contact met de Perzische kerk 'Kores' waar u op 7 oktober 2012 gedoopt werd. Nadien woonde u geen bijeenkomst van deze kerk meer bij. U nam ook niet meer deel aan andere misvieringen. U bent in het bezit van uw shenaznameh, uw rijbewijs, uw identiteitskaart, uw badge van uw wooncomplex in Iran, een uitschrijvingsattest van de universiteit, internetartikels over de arrestatie van L. (...) en H. (...), een doopcertificaat afgegeven op 7 oktober 2012 en een treinticket, een hotelfactuur en een rekening van een café in de Brusselse luchthaven om uw aankomst in België op 9 juni 2012 aan te tonen.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde in Iran bekeerd te zijn tot het christendom en er een huiskerk bezocht te hebben. Hiervoor werd u geviseerd door de Iraanse autoriteiten (CGVS I, p. 10 t/m 19). Er dient vastgesteld te worden dat meerdere elementen in uw verklaringen de geloofwaardigheid van uw bekering op de helling zetten. U zou in de huiskerk geïntroduceerd zijn door L. (...), haar moeder en H. (...). U kon echter weinig tot niets vertellen over hoe zij bij het christendom terecht waren gekomen. Zo wist u niet wanneer L. (...) en haar moeder zich hadden bekeerd tot het christendom (CGVS I, p. 11). U kon ook niets vertellen over de bekering van H. (...) (CGVS I, p. 25) en u wist niet door wie zij allen gedoopt waren (CGVS I, p. 15). U wist niet of deze drie ooit andere mensen hadden bekeerd en of zij ooit andere huiskerken hadden gefrequenteerd (CGV S I, p. 25). Bovendien kon u weinig vertellen over de diensten in de huiskerk. U verklaarde dat jullie tijdens bijeenkomsten op zondag liederen zongen en gebeden lezen (CGVS I, p. 17). U kon echter geen namen geven van liederen die werden gezongen (CGVS I, p. 17-18). U kon naast het Onze Vader enkel het gebed van Dawoud opnoemen dat werd gelezen tijdens dergelijke lezingen. Er dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat dit gebed ook in de islam gebruikt wordt. U verklaarde verder dat Ettelaat op dezelfde dag een inval heeft uitgevoerd in het huis van L. (...), H. (...) en uzelf (CGVS I, p. 19). Het is dan ook opmerkelijk dat in het artikel dat melding maakt van hun arrestatie u op geen enkele wijze vermeld wordt. Het artikel vermeldt letterlijk dat er bij twee Iraanse bekeerlingen een huiszoeking werd verricht. Er wordt wel melding gemaakt van een andere persoon, genaamd M.(...) A., die op de vlucht zou zijn. U wist echter niet wie dit is (CGVS I, p. 24). Het artikel vermeldt dat er foto's van vrienden van hen die gedoopt werden in het buitenland in beslag genomen werden. Gezien u toen nog niet gedoopt werd, kan het onmogelijk over u gaan. Het is dan ook opmerkelijk dat u zelf geenszins op de hoogte bent van andere mensen die zij bekeerd hadden. Dat de huiskerk waartoe L. (...) en H. (...) behoorden enkel bestond uit hen twee, de moeder van L. (...) en uzelf en voor u hen vervoegde dus slechts bestond uit hun drie zoals u beweerde (CGVS I, p. 12, CGVS I, p. 25), is weinig aannemelijk gezien uit het artikel blijkt dat L. (...) en H. (...) andere christelijke vrienden hadden. Zo zouden ze bijvoorbeeld een feest hebben bijgewoond naar aanleiding van het doopsel van één van hun vrienden.

Verder dient opgemerkt te worden dat ook enkele elementen in verband met de belevenis van uw religie in België de geloofwaardigheid van uw bekering ondermijnen. U zou in Helchteren enkele keren naar een katholieke kerk geweest zijn. U kende echter naam van die kerk niet. U wist ook niet uit welke verschillende delen een misviering bestaat in een katholieke kerk, hoewel u verklaarde drie keer per week eraan deelgenomen te hebben. Toen u hier immers naar gevraagd werd, kon u enkel zeggen dat u de viering op witte donderdag had bijgewoond en u beschreef het laatste avondmaal waarbij brood en wijn wordt uitgedeeld (CGVS I, p. 14). Witte Donderdag is de donderdag direct voor Goede Vrijdag in de Goede Week. Op Witte Donderdag begint het Triduum sacrum dat verder bestaat uit Goede Vrijdag en Stille Zaterdag die tijdens de Paaswake overgaat in het Paasfeest. Gezien u pas in België aankwam op 9 juni 2012 is het niet mogelijk dat u een viering voor witte donderdag bijwoonde in België. Pasen viel in 2012 namelijk op 8 april 2012. Bij uw tweede gehoor legde u een doopcertificaat voor. Toen u

werd gevraagd wanneer u gedoopt werd, verklaarde u dat dit twee weken eerder gebeurd was (CGVS II, p. 2). Het certificaat dateert echter van 7 oktober 2012, anderhalve maand voor dit tweede gehoor. U zou gedoopt geweest zijn door de Perzische kerk Kores. Er zouden bijeenkomsten georganiseerd worden in Genk. U wist echter niet waar in Genk deze plaatsvonden (CGVS II, p.3). Toen u werd gevraagd wat concreet gezegd werd tijdens de vieringen die u had bijgewoond, kon u opnieuw enkel een beschrijving van het laatste avondmaal geven (CGVS II, p. 3). Deze bijeenkomsten zouden georganiseerd worden door Vader M. (...), een Iraniër, en zijn vrouw. U kende echter de naam van zijn vrouw niet, hoewel zij getuige geweest zou zijn van uw doop en ook uw doopcertificaat ondertekende (CGVS II, p. 4, 9). Uw verklaringen omtrent de handtekeningen op dit doopcertificaat zijn ook hoogst merkwaardig. Dit certificaat werd ondertekend door een kerkleider en twee getuigen, zonder naamsvermelding. U verklaarde dat dit de handtekeningen waren van Vader M. (...) en zijn vrouw. Toen u werd geconfronteerd met het feit dat er drie verschillende handtekeningen opstaan, zei u gewoon dat Vader M. (...) één keer tekende als kerkleider en één keer als getuige. Het is echter niet aannemelijk dat hij hiervoor twee verschillende handtekeningen gebruikt (CGVS II, p. 9). U kon ook geen andere bewijzen van uw doop, zoals foto's, voorleggen (CGVS II, p. 5). Na uw doop woonde u trouwens geen enkele misviering of bijeenkomst van de kerk meer bij (CGVS II, p. 13). Hierdoor kan ernstig getwijfeld worden aan de oprechtheid van uw bekering. Van iemand die zijn land ontvlucht is omdat hij er zijn religie niet vrijuit kan beleven, zoals bij u het geval was, kan verwacht worden dat hij, van zodra hij zich in een land bevindt waar er vrijheid van religie bestaat, zoals België, hij volop gebruik maakt van de vele mogelijkheden tot beleving van zijn religie. U doet dit geenszins. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u in een opvangcentrum verblijft, volstaat niet (CGVS II, p. 13). U verblijft immers in een open opvangcentrum en kan bijgevolg gaan en staan waar u wilt.

Voorts dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over de gevolgen van de arrestatie van L. (...) en H. (...) niet coherent zijn. U verklaarde tijdens uw eerste gehoor dat u niet meer wist dan dat er een huiszoeking plaats had gevonden bij u thuis en uw vader was meegenomen (CGVS I, p. 23). U wist niet of er een convocatie op uw naam was toegekomen. Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dat er wel een convocatie opgestuurd was (CGVS II, p. 11). Gezien u toen verklaarde met niemand nog contact te hebben in Iran (CGVS II, p. 10) is deze wijziging van verklaringen hoogst merkwaardig.

Uw kennis van het christendom en van de Bijbel getuigen van een interesse in en van een studie van de Bijbel. Gezien uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent de beleving van uw religie zowel in Iran als in België, dient echter vastgesteld te worden dat deze niet kaderen in een oprechte bekering van uw kant. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen omwille van een bekering tot het christendom. U slaagde er hoe dan ook niet in om enig bewijs voor te leggen van een eventuele vervolging door de Iraanse autoriteiten omwille van uw huiskerkbezoek. Bovendien blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Uit bovenvermelde informatie blijkt daarenboven zelfs dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleefd zijn er geen redenen om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Bekeerde moslims die actief gaan deelnemen aan zo'n huiskerken lopen aldus een groot risico om in Iran problemen te ondervinden met de Iraanse autoriteiten. Dit laatste is niet van toepassing op uw geval. Hierboven werd immers reeds vastgesteld dat er geen enkel geloof werd gehecht aan uw huiskerkbezoek en uw bekering.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Uw documenten zijn niet in staat deze vaststellingen te wijzigen. Uw shenaznameh, identiteitskaart, rijbewijs en badge van uw wooncomplex bevatten persoonsgegevens die hier niet betwist worden. Dat u de universiteit diende te verlaten omwille van uitlatingen over Khamenei was duidelijk niet uw vluchtaanleiding en kan bovendien niet gelijkgesteld worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw doopcertificaat werd reeds hierboven besproken. Ook de artikels die u voorlegde werden hierboven besproken. U werd bovendien gevraagd van één artikel een beter leesbare versie voor te leggen en u deed dit niet, waardoor dit artikel niet grondig bestudeerd kon worden. Dat u aankwam in België op 9 juni 2012 wordt hier tot slot niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel "48 en volgende" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij geeft nogmaals de reden weer waarom zij gevlucht is uit Iran en geeft te kennen dat zij het niet eens is met de stelling van verwerende partij dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Verzoekende partij voert aan dat deze conclusie gebaseerd is op niet nader genoemde informatie en citeert vervolgens (gedeeltelijk) een drietal nieuwsberichten waaruit blijkt dat christenen in Iran wel degelijk massaal vervolgd worden door de Iraanse autoriteiten (bijlage 2 bij het verzoekschrift). Zij wenst hierbij in het bijzonder de "vreemdelingenpolitiek in Nederland" in de verf te zetten. Uit deze informatie meent verzoekende partij te kunnen besluiten dat in haar hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging kan worden vastgesteld.

In de fax die verzoekende partij achteraf heeft toegestuurd aan de Raad, wordt nog verwezen naar tal van internationale rapporten betreffende de situatie van christenen en bekeerlingen in Iran en naar rechtspraak van het EHRM en van het Hof van Justitie van de Europese Unie en wordt een uitgebreid overzicht gegeven van de relevante Nederlandse rechtspraak teneinde aan te tonen dat er in haar hoofde werkelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging indien zij terug dient te keren naar Iran.

2.2.3.2. Vooreerst wenst de Raad erop te wijzen dat verwerende partij zich voor bovenvermelde stelling baseert op uitgebreide landeninformatie, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 14, deel 4: “Antwoorddocument – Iran – religie – bekeerlingen” en deel 5: “Thematische aantekeningen – Iran: Christenen en bekeerlingen”). Dit blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing. Verder stelt de Raad vast dat verwerende partij in haar beslissing concludeert dat, hoewel verzoekende partij een zekere kennis aan de dag legt over het christendom en de Bijbel, zij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent de beleving van haar religie zowel in Iran als in België, hetgeen ertoe leidt dat de voormelde kennis niet kan worden gelinkt aan een oprechte bekering in het christendom. Verwerende partij motiveert dat er bijgevolg niet kan vanuit gegaan worden dat zij in Iran problemen zou kennen omwille van een bekering tot het christendom. Verzoekende partij slaagde er overigens ook niet in om enig begin van bewijs voor te leggen van een eventuele vervolging door de Iraanse autoriteiten omwille van haar thuiskerkbezoek, aldus verwerende partij. De kennis van verzoekende partij over het christendom/de Bijbel, kan derhalve hoogstens wijzen op een – al dan niet oprechte – interesse in deze religie. Verwerende partij stelt in dit verband dat, volgens de informatie waarover zij beschikt, zulks geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. De Raad is van oordeel dat de informatie die verzoekende partij bijbrengt, met name de verschillende nieuwsberichten, rapporten en het overzicht van rechtspraak, geen ander licht werpt op voormelde motivering. Zoals reeds gesteld, kan er immers geen geloof worden gehecht aan haar bekering tot het christendom en haar thuiskerkbezoeken.

2.2.4.1. Verzoekende partij verwijst naar twee arresten van de Raad van State die de vaste rechtspraak zouden weergeven. Zij stipt ten eerste aan dat het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend aan de kandidaat-vluchteling wanneer diens verhaal waarachtig overkomt en niet in strijd is met algemeen gekende feiten. Ten tweede wenst verzoekende partij in de verf te zetten dat in de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheden of leugenachtige elementen werden vastgesteld en dat verwerende partij derhalve op geen enkele manier haar relaas heeft kunnen ontcrachten.

2.2.4.2. De Raad herinnert eraan dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* het geval is, waarbij de Raad nog opmerkt dat verwerende partij wel degelijk in haar beslissing vermeldt dat verzoekende partij tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd, met name in verband met het al dan niet zijn toegekomen van een convocaties op haar naam. Ook dient erop te worden gewezen dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027).

Betreft haar betoog dat het voordeel van de twijfel in bepaalde gevallen dient te worden toegekend, wijst de Raad er wederom op dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Zoals reeds gesteld, is dit duidelijk niet het geval. Verzoekende partij slaagt er niet in om de door verwerende partij vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar verklaringen omtrent haar bekering tot het christendom, haar kerkbezoeken en de problemen die zij hierdoor zou hebben gekend, om te keren zoals blijkt uit onderhavig arrest.

2.2.5.1. Inzake de vastgestelde onwetendheden en onaannemelijkheden met betrekking tot de bekeerders van verzoekende partij, wordt in de fax die verzoekende partij achteraf heeft bijgebracht, onderstreept dat zij heeft verklaard dat L. en H. door de autoriteiten zijn gearresteerd en dat zij hier internetartikelen over heeft neergelegd. Aangezien haar verklaringen rijmen met de in deze nieuwsberichten vermelde informatie, dient deze gebeurtenis als een objectief feit te worden gezien. Het feit dat zij niet weet wie de andere, in het nieuwsbericht vermelde, personen zijn, hoeft volgens haar niet te betekenen dat zij geen werkelijk contact had met L. en H.

2.2.5.2. De Raad merkt op dat verwerende partij niet betwist dat L. en H. effectief werden gearresteerd, doch zij motiveert dat het opmerkelijk is dat de inval in het huis van verzoekende partij, die op dezelfde dag zou hebben plaatsgevonden, niet in het artikel wordt vermeld. Verder stelt verwerende partij dat het eveneens opmerkelijk is dat verzoekende partij niet op de hoogte is van de andere personen die L. en H. hadden bekeerd, aangezien de huiskerk waartoe zij behoorden enkel bestond uit hun twee en verzoekende partij zelf. De uitleg van verzoekende partij dat het kan zijn dat L. en H. mogelijk contact hadden met verschillende personen die niet allemaal contact met elkaar hadden, overtuigt niet. Het feit dat dit artikel nog melding maakt van een andere persoon die op de vlucht is en dat er foto's van bekeerde vrienden in beslag genomen werden – waarbij de Raad opmerkt dat verwerende partij eveneens motiveert waarom het niet over verzoekende partij kan gaan – toont aan dat L. en H. zeer

nauwe banden hadden met deze personen. Mede gelet op de beslotenheid waarin het christendom in een huiskerk wordt beleden acht de Raad het dan ook absoluut niet aannemelijk dat verzoekende partij niet wist wie mogelijk de andere bekeerlingen zouden zijn en dat zij in het algemeen niet kon zeggen of L. en H. ooit andere mensen hadden bekeerd.

2.2.6.1. Verzoekende partij voert aan dat zij een doopcertificaat bijbrengt waarvan de authenticiteit niet wordt betwist door verwerende partij. Zij meent dat verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met dit bewijsstuk. Elders in het verzoekschrift geeft verzoekende partij aan dat verwerende partij ten onrechte insinueert dat het doopbewijs vals zou zijn. Zij verwijt verwerende partij desbetreffend geen objectief bewijs bij brengen en zich enkel te baseren op veronderstellingen.

In de fax die op 18 januari 2013 aan de Raad werd toegestuurd, wordt nog toegevoegd dat verzoekende partij zoveel mogelijk documenten heeft neergelegd en dat zij derhalve is tegemoetgekomen aan haar medewerkingsplicht. Er wordt opgemerkt dat echter niet van verzoekende partij kan worden verwacht dat zij al haar verklaringen zou kunnen staven met documenten. In dit verband wordt nog verwezen naar enkele paragrafen uit de procederegids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen.

2.2.6.2. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat bovenstaande argumenten niet met elkaar te rijmen vallen, waardoor de overtuigingskracht van bovenstaand verweer reeds ernstig wordt ondermijnd. Verder wenst de Raad er nogmaals op te wijzen dat de bewijslast op verzoekende partij zelf berust, dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en dat het evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad is om de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Verzoekende partij kan verwerende partij derhalve niet verwijten dat zij geen "*objectief bewijs*" bijbrengt waaruit blijkt dat het door haar bijgebrachte document "*vals*" zou zijn.

Betreft de bewering dat verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met dit bewijsstuk/insinueert dat dit document vals is, stelt de Raad vast dat verwerende partij in haar beslissing op uitgebreide wijze motiveert dat vermelde doopdatum op dit certificaat niet overeenkomt met de verklaringen van verzoekende partij, dat haar verklaringen omtrent de handtekeningen op dit doopcertificaat hoogst merkwaardig zijn, dat zij de naam van de vrouw van de man die de bijeenkomsten in de Perzische kerk Kores organiseert, niet kent, hoewel zij getuige zou geweest van haar doop en zij tevens het doopcertificaat ondertekende, dat verzoekende partij verder geen andere bewijzen van haar doop, zoals bijvoorbeeld foto's kon voorleggen en dat het zeer merkwaardig is dat verzoekende partij na haar doop geen enkele misviering of bijeenkomst van de kerk meer bijwoonde, waardoor haar voorgehouden bekering als ongeloofwaardig voorkomt. Uit de bestreden beslissing blijkt derhalve dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het bijgebrachte doopcertificaat, doch dat zij terecht tot de vaststelling is gekomen dat het document in kwestie niet kan worden aangenomen als een bewijs voor de beweerdte bekering tot het christendom en haar effectieve belevenis van de deze religie in België. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen concrete argumenten bijbrengt die afbreuk vermogen te doen aan deze vaststellingen.

Betreft het argument dat verzoekende partij, waar mogelijk, documenten heeft bijgebracht om haar relaas te staven, maar dat zij vanzelfsprekend niet al haar verklaringen kan bewijzen met documenten, merkt de Raad vooreerst op dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat van haar verwacht wordt dat zij al haar verklaringen zou kunnen staven aan de hand van stukken. De Raad bemerkt eveneens dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd van een eventuele vervolging door de Iraanse autoriteiten omwille van haar huiskerkbezoek, slechts bijkomstig is en volgt op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas. Volledigheidshalve wijst de Raad verzoekende partij er nog op dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* duidelijk niet het geval is, gelet op de verschillende vaagheden, onwetendheden, incoherenties en tegenstrijdigheden die werden vastgesteld.

2.2.7.1. Aangaande de opmerking dat verzoekende partij niet wist te zeggen waar in Genk de bijeenkomsten van de Perzische kerk Kores plaatsvonden, betoogt verzoekende partij dat dergelijke onwetendheid haar moeilijk kan worden tegengeworpen. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat zij door een zekere M. werd opgehaald in het asielcentrum en dan naar Genk werd gevoerd. Het is volgens haar geenszins onlogisch dat zij als passagier de exacte reisroute niet kent.

Verzoekende partij geeft te kennen dat de vaststelling van verwerende partij dat zij haar geloof niet voldoende belijdt, omdat zij niet exact weet waar deze kerk gelegen is, kennelijk onredelijk is en gebaseerd is op een inschattingfout. Iedereen belijdt zijn geloof immers op een andere manier, benadrukt verzoekende partij.

2.2.7.2. De Raad kan verzoekende partij bijtreden waar zij stelt dat haar niet kan worden verweten dat zij het adres van de kerk in Genk niet kent. Er dient echter te worden vastgesteld dat deze onwetendheid slechts één van de vele elementen betreft op basis waarvan verwerende partij tot het besluit kwam dat geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen omtrent de beleving van haar religie in België, waarbij eveneens dient te worden opgemerkt dat verwerende partij voordien in haar beslissing vaststelde dat de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar bekering in Iran en de beleving van haar nieuwe religie aldaar, ongeloofwaardig zijn. Haar stelling dat iedereen zijn geloof op een andere manier belijdt, volstaat geenszins om het ongeloofwaardige karakter van haar verklaringen te doen omkeren. Verzoekende partij toont niet aan dat verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gemotiveerd en dat zij een inschattingfout heeft gemaakt.

2.2.8.1. Verzoekende partij voert aan dat, wanneer men de bestreden beslissing en het verhoor naast elkaar legt, beide fundamenteel van elkaar verschillen. Verder stelt verzoekende partij dat verwerende partij ten onrechte een gebrek aan interesse in het christendom heeft vastgesteld. Volgens verzoekende partij vergeet, minstens negeert verwerende partij het feit dat zij op alle, diepgaande, vragen heeft kunnen antwoorden.

2.2.8.2. De Raad merkt op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoekende partij niet wordt verweten geen kennis te hebben van/interesse te hebben in het christendom/protestantisme. Verwerende partij stelt dat haar kennis van het christendom en van de Bijbel getuigen van een interesse in en van een studie van de Bijbel, doch dat verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de beleving van haar religie zowel in Iran als in België, waardoor kan worden vastgesteld dat deze kennis en interesse niet kaderen in een bekering in deze religie. Verwerende partij stelt bijgevolg vast dat er niet vanuit kan worden gegaan dat zij in Iran problemen zou kennen omwille van een bekering tot het christendom. Bovenstaande argumentatie berust derhalve duidelijk op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing en kan geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen.

2.2.9.1. In de achteraf aan de Raad toegestuurde fax, wordt een poging ondernomen om alsnog aannemelijk te maken dat verzoekende partij wel degelijk een oprechte bekeerlinge is. Er wordt uitgelegd dat haar politieke en religieuze achtergrond in strijd is met de politieke en religieuze houding van haar familie en van de Iraanse overheid en dat zij in België geprobeerd heeft om een geschikte kerk te vinden, ondanks het feit dat zij in een vreemd land was en de taal niet sprak. Het feit dat zij haar geloof in België praktiseerde en ook hier probeerde om het christelijk geloof te verspreiden, geeft blijk van het feit dat zij zich oprecht heeft bekeerd.

2.2.9.2. De Raad meent zich desbetreffend te kunnen beperken tot de motivering in de bestreden beslissing, waaruit, zoals reeds enkele keren gesteld, blijkt dat aan haar bekering en aan haar geloofsbelijdenis in Iran en in België geen geloof kan worden gehecht. Bovenstaande argumentatie komt in feite neer op het louter tegenspreken van de vaststellingen van verwerende partij, hetgeen niet volstaat om de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

2.2.10. Waar nog wordt aangekaart dat verzoekende partij verschillende malen is gearresteerd, dat zij van de universiteit is weggestuurd en dat zij is ontslagen op haar werk vanwege haar activiteiten en dat verwerende partij met deze elementen geen rekening heeft gehouden, antwoordt de Raad dat uit de verklaringen van verzoekende partij duidelijk blijkt dat deze gebeurtenissen niet hebben geleid tot haar vlucht uit Iran.

2.2.11.1. In de fax toegestuurd aan de Raad wordt nog gewezen op het feit dat terugkerende Iraniërs op het vliegveld vragen kunnen verwachten indien zij Iran illegaal uitgereisd zijn en dat zij, indien zij hiervoor geen goede motivering hebben, naar de rechtbank kunnen worden doorverwezen en een gevangenisstraf/geldboete kunnen krijgen.

2.2.11.2. Daargelaten de vraag of er effectief een strafmaat staat op het loutere feit illegaal Iran te hebben verlaten, stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze aantoonde dat deze strafmaat dermate disproportioneel zou zijn zodat gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op het lijden

van ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in deze fax overigens wordt gesteld dat er jaarlijks duizenden Iraniërs – waaronder asielzoekers – terugkeren naar hun vaderland en dat dit in verreweg de meeste gevallen zonder problemen gebeurt.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde bekering van verzoekende partij tot het christendom en de problemen die zij hierdoor zou hebben gekend in Iran. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens de interviews op het Commissariaat-generaal van 14 augustus 2012 en 19 november 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.16. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangewend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT